

KERI ČIN

NEPRISTOJNA

■ Laguna ■

Copyright © 2021, Dragica Bradonjić
Copyright © ovog izdanja 2021, LAGUNA

*Ova knjiga je za sve vas koji ste dovoljno smeli
da sanjate otvorenih očiju i hrabri da se
upustite u borbu za svoje snove.*

Prolog

*april, 1995.
Beograd*

Žurim kući, presrećna zbog petice iz matematike. Jedina u odeljenju! Čak sam i džoker zadatak rešila, a to znači da sam imala maksimalnih sto dvadeset bodova. Ponosna sam, a biće ponosni i moji roditelji.

Danas nemamo poslednja dva časa jer nastavnica srpskog jezika nije došla u školu. Srećom, mama je kod kuće pa će odmah saznati lepu vest, a tata će sigurno pozvati da pita kako mi je bilo u školi i šta ima novo.

Ispred zgrade u kojoj stanujem sretnem komšinicu, teta Desu. Verovatno ide s pijace jer nosi cegere s voćem i povrćem. Stanuje na drugom spratu i mnogo je volim. Kad god nisam išla u vrtić dok sam bila mala ili u školu, a mama i tata moraju na posao, ona je tu da brine o meni.

„Dobar dan, teta Deso. Hoćete li da vam pomognem?“, pitam je s osmehom na licu.

„Ninočka moja, hvala ti, ali mislim da ti je i taj ranac s knjigama previše“, odgovori mi i sagne se da me poljubi. Kao i uvek, miriše na đurđevak.

„Onda ću pridržati vrata“, kažem i požurim da otvorim teška, starinska vrata na ulazu u našu zgradu.

„Ti si danas malo ranije došla iz škole?“, pita dok se penjemo uz široke stepenice.

„Aha, nismo imali poslednja dva časa.“

„Onda možeš da svratiš kod mene. Jutros sam ispekla kiflice koje voliš.“

„Rado bih, ali želim što pre da obradujem mamu. Dobila sam peticu iz matematike, i to na teškom testu.“

„Bravo, dušo, ali ti ionako dobijaš petice. Tvoja mama verovatno spava i nema razloga da je budiš zbog ocene koju je očekivala.“

Teta Desa uzdahne, a ja pomislim da je to zbog napora penjanja uz stepenice.

Kad stignemo do vrata njenog stana, zamoli me da izvadim ključ iz njene tašnice i ponovo me pozove da svratim. Žao mi je zato što znam da i njoj treba društvo, ali moje nestrpljenje pobedi. Mnogo sam vežbala za ovu peticu.

„Ako mama spava, vratiću se kod vas. Može?“

„Obavezno dođi. Ostaviću kiflice za tebe, Ninočka.“

Sačekam da uđe u stan i zatvori vrata pa potrčim uz stepenice. Tiho otključam vrata našeg stana i kad uđem u hodnik odložim torbu s knjigama, izujem se, svučem novu jaknicu roze boje i odem u kupatilo da operem ruke. Moji roditelji cene dobre navike i uvek se trudim da uradim sve što od mene očekuju.

U stanu je tiho i nakon što se uverim da mama nije u dnevnom boravku, na prstima odem do njihove spavaće sobe. Sigurno još uvek nije ustala jer večeras ima dežurstvo u bolnici.

Međutim, kako se približavam čujem da iz sobe dopiru čudni zvuci. Čas mi liče na jecanje, a čas na smeh. Pridem bliže odškrinutim vratima, nesigurna da li da ih poguram, ali me majčin prodorni vrisak natera da brzo odlučim.

Prizor koji zateknem potpuno me parališe. Moja majka je na krevetu, naga je i nije sama. Preko nje leži čovek koga često viđam i koji je njen kolega i kućni prijatelj, doktor Grčić. Znam šta rade. Nisam toliko mala, a nisam ni glupa. Ovo je seks. Sada su mi i zvuci koje sam čula puno jasniji. Čula sam ih i ranije kad su roditelji mislili da spavam, a ja sam bila budna.

Od šoka se naslonim na vrata, a ona glasno zaškripe. Majka i doktor Grčić se naglo umire i pogledaju pravo u mene.

„Nina?!“, uzviknu uglas i brzo se razdvoje, a ja se bez ijedne izgovorene reči okrenem i pobegnem u svoju sobu...

PROŠLOST

Miki

subota, 31. jul 2010.

Beograd

„**D**ejane, sine, ti možeš da utičeš na njega najviše od svih. Molim te, ubedi ga da odustane od ove trke. Nemam više snage da podnosim bol i strah.“

Dok ulazim u dnevni boravak čujem svoju majku kako traži Mojsijevu pomoć. Glas joj je slomljen, bleđa je i ponovo je na ivici suza.

„Nije to...“, Mojsije počne da objašnjava, ali ga prekinem.

„Branče, odustani. Trke su moj život i dobro znaš da bih poludeo ukoliko bih se sada povukao. Želim trofej u Dubaiju i sve dok ga ne osvojim neću odustati.“

„A šta će biti ako...“ Ne završi rečenicu jer se rasplače.

„Neće mu se dogoditi ništa loše“, odgovori joj Mojsije sigurnim glasom.

„Mama“, sednem pored nje i uzmem njenu hladnu šaku u svoju, „svesna si da od sudbine ne možemo pobeći, zar ne?“

Koliko puta ti je palo na pamet da je tata u opasnosti kad je na poslu? Malo, rekao bih. Uvek si verovala da je profesionalac koji obavlja human posao i da najgore što može da se dogodi jeste to da ne stigne na vreme do pacijenta ili do bolnice. I vidiš, u takvom razmišljanju nije ti palo na pamet da je i njegov život ugrožen. A bio je i dogodilo se ono na šta može da utiče samo sudbina – kamion koji nije uspeo da izbegne.“

Nije prošlo ni dve nedelje otkad mi je otac poginuo, moja majka ne zna kako će bez njega dalje kroz život i razumem njen bol. Međutim, ne mogu da dozvolim da je savlada strah da ću i ja proći slično kao tata. Ja sam reli vozač, adrenalina koji je naviknut na ekstremnu brzinu i tešku vožnju.

„Miroslave, o tome ti pričam. Miloš nije izazivao sudbinu, a poginuo je. Sine moj, šta da očekujem od tebe koji to činiš svaki put kada sedneš u automobil?“

„Trofej, mama. Želim taj trofej i želim da ga osvojim za one koji su verovali u to da sam najbolji.“

„A idući trofeji? Kome će to biti važno ako te izgubim? Milošu i Senki neće biti važno, njih više nema. Ne teraj me da proklinjem dan kad si prvi put seo za volan. Sve je moglo da bude drugačije i ti to znaš.“

„Ne, nije moglo drugačije“, kažem odsečnim glasom. „I nemoj me pritiskati sada kad sam toliko blizu da završim karijeru onako kako ja to želim. Znaš me kakav sam i ne teraj me da se inatim.“

„Branka, ne mogu ni da zamislim koliko ti je teško, ali Miki je u pravu. Ako si mogla da podneseš sve godine koje su iza nas, izdrži još malo.“ Mojsije me podrži.

„U tim godinama je Miloš bio uz mene i uvek mi je skretao pažnju s crnih misli.“ Majka se slomi i ponovo zaplače iako sam mislio da je sve suze isplakala.

Zagrlim je i privučem uz sebe nemoćan da je utešim, iako bih želeo.

„Biće i ovaj put uz tebe, siguran sam“, kažem tvrdim glasom. „Uzeću trofej u Dubaiju i nakon toga ću se posvetiti kartingu. Znaš da već tražim zemljište.“

„Možeš li da mi obećaš da će biti tako?“

„Obećavam, a evo ti i Mojsija kao svedoka.“

„Nemoj me izneveriti.“

„Neću, Branče i prestani da plačeš, molim te.“

„Izvini, ali teško mi je.“

„Proći će. Samo je potrebno vreme.“

„Znam, sine“, odmakne se i obriše suze. „Idem da vam spremim nešto da pojedete.“

„Nemoj se opterećivati. Još malo pa bi trebalo da krenem.“ Mojsije pokuša da je odgovori, a ja mu očima pokažem da to ne radi jer spremanje hrane jeste jedna od retkih stvari koje mojoj majci odvlače pažnju. Zato svoj protest odmah promeni u ohrabrenje. „Zapravo, možda bih mogao nešto da pojedem.“

Kad Branka izađe glasno odahnem, a Mojsije se zagleda u mene ispitivačkim pogledom.

„Koliko si uopšte spreman za trku?“, pita me, a pitanje me iznervira.

„Ja sam rođen spreman, Mojsije. Ne postavljalj mi takva pitanja jer neću odustati pa makar se zemlja prevrnula.“

„Jebe se meni za zemlju, Miki! Ja brinem da se ti ne prevrneš.“

„Nemoj! Ovih dana imam i previše tutora. Iako bih voleo da je mogao da ostane zbog majke, dobro je što je Uroš morao da se vrati u Italiju. On mi je najgori od svih. Od kada ima svoju porodicu postao je prava kmeza. Kao da više ne razume šta me ispunjava.“

„E, sad! Ne bih rekao da je to zbog njegove porodice. Ako se dobro sećam, čak i onda kad je njegovo školovanje i kasnije usavršavanje finansijski zavisilo od trka koje si vozio, Uroš te je nagovarao da razmišljaš o budućnosti, o mirnijem poslu. Jednostavno želi da se povučeš i da se posvetiš nečem sigurnijem što jednako dobro radiš. Daj da poguramo tu kupovinu zemljišta za karting centar. To će ih umiriti, a tebi neće biti dosadno.“

„Već sam ti rekao da mi se svidelo zemljište za koje će Rekovac uskoro raspisati tender. Dao sam nalog advokatu da bude u toku s tim i da plati onoliko koliko matora ala zine.“

„Zar nema ništa drugo, jebem mu?! Gde nađe Rekovca? Znaš da je muljator. Pusti mene da se malo raspitam.“

„Mojsije, sposoban sam da se nosim sa svojim planovima i obavezama. Ne treba mi ničija pomoć. Pogledaj me, ličim na tempiranu bombu zato što se uzdržavam od uličnih trka, a ti dobro znaš koliko mi je adrenalina potrebno da preguram sve što se desilo. Treba mi ta pobjeda u Dubaiju, čuo si obećanje koje sam dao Branki i ispoštovaću ga, a sada prekini dalju priču. Imaš ti prećih briga nego da misliš o meni.“

„U pravu si. Moja trenutna i najveća briga jeste kako da vas večeras oderem u pokeru“, nasmeje se i odmahne rukom kao da to stvarno misli iako je svestan da obojica znamo koliko je to laž.

Partije pokera svake poslednje subote u mesecu, u privatnom salonu njegovog kazina, samo su izgovor za igru i nadmetanje. Istina je da je to mesto na kojem se okupljamo kako bismo našli najbolji način da zbijemo redove i da u istom sastavu dočekamo i naredne partije.

Ipak, kad kola krenu nizbrdo, teško se zaustavljaju i svaki ciklus u životu ljudi kao što smo mi ima svoju cenu i svoje žrtve. Od prošle godine, otkad je Senka ubijen, Mojsije je

preuzeo na sebe sve brige male voždovačke ekipe. Iako smo svi u legalnom biznisu, moj osnovni posao je potencijalno opasan. Zato znam da se plaši da će se na meni slomiti kola.

Međutim, mene to ne brine i uvek idem do kraja. Otkad znam za sebe izazov mi je drugo ime, adrenalin je moja droga, a svaki uspeh je za one koje volim. Pa makar me to koštalo života.

PROŠLOST

Nina

*utorak, 12. oktobar 2010.
Beograd*

Ruka u kojoj mi je fascikla s dokumentima drhti toliko snažno da počinjem da verujem da ću se potpuno osramotiti na ovom sastanku.

Od trenutka kad sam otvorila oči, ponavljam sebi da ovo mora da uspe. Ne smem da propustim šansu koju sam dobila iako sam svesna da je preda mnom nemoguća misija.

Zemljište za koje sam došla da pregovaram praktično je već prodato. Moj klijent je zbog administrativnih prepreka zakašnio s prijavom na tender i poslao me u lov u mutnom. Istina, imam odobrenje da ponudim daleko veći iznos od realne cene koja je postignuta na tenderu, ali sam svesna da predugovor obavezuje i da to u poslovnom svetu nije lako pogaziti. A ja moram da gazim.

Zgodna sekretarica skoči na noge čim sam otvorila vrata kancelarije i odmeri me u sekundi, a zatim visokim glasom kaže:

„Gospodin Rekovac ne može još da vas primi. Moraćete da sačekate.“

„Nema problema. Ionako sam poranila“, kažem sigurnim glasom iako se ne osećam tako.

„Sedite, gospođice Bojović, a ja ću ga obavestiti da ste stigli.“

Podigne telefonsku slušalicu i istim visokom, ali maznim, glasom izgovori: „Nina Bojović je ovde. Javite mi kad budete spremni za nju.“ Spusti slušalicu, pa malo pomeri monitor od kompjutera i počne nešto da kuca na tastaturi.

Pošto vidim da me namerno ignoriše ne preostane mi ništa drugo nego da i ja ignorišem nju. Razgledam nameštaj u kancelariji i još jednom prolazim kroz ono što znam o Branislavu Rekovcu. Potrudila sam se da ovamo dođem dobro informisana, ali sve što znam je prilično ponižavajuće i razočaravajuće.

Gospodin koji sedi iza zatvorenih vrata je poslovni moćnik u zrelim godinama. Priča se da je sklon poslovima koji donose lako zarađen novac, a još lakše ga troši. Takođe, poznato je da iza sebe ima nekoliko brakova i da je svaku suprugu zamenio još mlađom ljubavnicom.

Ovdašnji direktor ozbiljne kompanije u holandskom vlasništvu angažovao me je po preporuci oca moje prijateljice Jelene, ali ozbiljno sumnjam da je to učinio samo zbog moje mladosti.

Tek nedavno sam otvorila svoju kancelariju za pravne usluge i do sada sam radila samo neke poslice za koje sam dobijala jednako sitnu zaradu. Ne vredi mi mnogo to što znam da sam spremna za više nego drugi kad kompanije nisu spremne da angažuju neiskusnu pravnicu.

Zato sam blizu odluke da u ovoj prilici zaigram na sve ili ništa. Nakon godina mučenja koje su iza mene hoću da

izgradim život kakav želim i kakav zaslužujem. Ubijala sam se od učenja i posla da postanem neko. U svakom smislu. Ne želim da budem samo još jedna obrazovana žena koja će se zarobiti u nekoj osrednjoj kompaniji i kojoj će trebati godine da od plate počne da živi pristojnim životom. Želim da se moje ime prepoznaje u poslovnom svetu i želim da dobro zaradim na tome.

Prene me otvaranje vrata i Branislav Rekovac zastane na njima, a ja podignem glavu i sretnem se s njegovim ispitivačkim pogledom. Izgleda... Pa, izgleda dobro. Znam da je u kasnim pedesetim, ali se te godine baš i ne vide. Moderna frizura i negovano lice čine ga mlađim i, zapravo, uopšte nije odbojan. Ili ja to sebe tešim?

„Gospođice Bojović, oprostite što ste čekali. Molim vas, pridružite mi se u kancelariji“, kaže ljubazno očigledno zadovoljan onim što vidi, a zatim pogleda u svoju sekretaricu. „Majo, ne prebacujte mi pozive dok vam ne kažem drugačije.“

Ustanem i tek tada shvatam da grčevito stežem fasciklu, da nisam skinula mantil, a torba mi je i dalje na ramenu.

Rekovac mi pruži ruku i moj hladni dlan se nađe u toploj šaci dok me uvodi u svoju kancelariju. Čim zatvori vrata uhvati me panika i poželim da pobegnem bez ijedne izgovorene reči.

„Opustite se, Nina. Ja ne ujedam lepe devojkice već ih mazim. Dozvolite da vam pomognem.“

Zablesne me njegov vučji osmeh dok nežno uzima fasciklu iz mojih ruku, a potom mi pomogne da svučem torbu i mantil. Pokreti su mu laki, a ruke koje me dodiruju mirne i sigurne.

„Hvala“, teško potisnem reč jer mi je grlo suvo.

„Lepo“, kaže kad prstima okrzne tkaninu mog blejzera.

Moja prijateljica Jelena nagovorila me je da od nje pozajmim komplet koji imam na sebi i sad mi je drago zbog toga. Bez obzira na sve, ipak se osećam kao poslovna žena.

„Sedite, Nina. Mogu tako da vas zovem, zar ne?“ Rekovac privuče fotelju i pomogne mi da sednem.

„To mi je ime.“

„Onda insistiram da vi mene zovete Bane“, kaže dok obilazi niski stočić i sedne preko puta. Dobro da nije seo u fotelju pored moje.

„U redu, Bane“, odgovorim i podignem fasciklu da uposlim ruke, a on dohvati bokal s vodom i napuni jednu čašu, pa je stavi ispred mene. Kao da zna koliko su mi usta suva.

„Todorović je insistirao na ovom sastanku i spreman sam da čujem šta nudite.“

Sklopi ruke na krilu i malo se nagne ka meni. Kao da treba da vodimo veoma intiman razgovor. Zapravo, verovatno to i očekuje.

Vreme ovog čoveka nije jeftino, to znam, i jasno mi je da zbog toga odmah prelazi na stvar. Dobila sam svojih pet minuta i moram da ih iskoristim. Sad ili nikad! Kažu da sreća prati hrabre i moram da budem hrabra.

„Sigurna sam da znate koliko moj klijent želi zemljište koje prodajete i znate da je zakasnio s prijavom na tender zbog administrativnih zavrzlama. Direktor je iz istog razloga bio odsutan u vreme održavanja nadmetanja. Uostalom, to piše u žalbi koju smo vam uputili. Ukoliko odlučite da poništite tender, a zatim raspisete novi, spremni smo da ponudimo znatno veću sumu novca od kompanije koja je pobedila u prethodnom. Naravno, pričam o dvocifrenom procentu.“

Branislav Rekovac klimne glavom i u očima mu vidim blesak, ali kad progovori ne zvuči kao da ga je moja ponuda dovoljno zainteresovala.

„Istina, moja kompanija još uvek nije odbila vašu žalbu, ali zato smo s *Internešenel RM* potpisali predugovor. Ali to već znate. Trenutno sve stoji samo zato što vlasnik kompanije nije u zemlji i treba mi jak razlog, da ne kažem podsticaj, zbog kojeg bih se predomislio.“ Pogleda me pravo u oči i pohlepno se osmehne.

Oboje znamo da je novac dovoljno dobar razlog, a podsticaj bi trebalo da budem ja. Ako postoji pravo vreme da ga ohrabrim u tom pravcu, to je ovaj trenutak. To sam planirala, zar ne? Međutim, lakše je planirati nego sprovesti plan u delo. Iako dobro znam koliku bih proviziju dobila za ovaj posao i da bi me to sigurno poguralo onde gde želim da budem, znam i da svoju savest nikada neću oprati.

„Dvadeset procenata predstavlja skoro pola miliona evra, Bane. To je više nego dobar razlog ili podsticaj. Takođe, svojim potezom bismo pomogli jačanje srpske privrede. Moj klijent želi da sagradi modernu fabriku u kojoj će nekoliko stotina zaposlenih dobiti posao i sigurnu platu. S druge strane, pomažete samo bogatom pojedincu i njegovoj bogatoj klijenteli da se zabavljaju.“

Ignorišem razočaranje u sebe što ipak nisam imala hrabrosti da zažmurim i ponudu začinim na nepriстойan način. Moj seksualni život ionako nije normalan. Ipak, ovde nije reč samo o seksu.

„Nina, siguran sam da niste došli neinformisani na ovaj sastanak i da dobro znate kakva je moja reputacija. Čak i ako poništim tender i u novom prihvatim novac koji vaš klijent nudi, jasno vam je da niko neće poverovati da sam ostao imun na tako lepu devojku, zar ne?“

Klimanjem potvrdim njegove reči iako nisam sigurna da razumem kome i zašto bi to bilo važno.

„Zašto onda ne razmisliš o tome da iskusiš kako to izgleda u stvarnosti? Svidelo bi ti se. Darežljiv sam... u svemu. Uz mene

bi mogla da upoznaš mnoge ljude koji mogu da ti pomognu u poslu, vodio bih te na putovanja, praznike i leto bi mogla da provodiš na mojoj jahti, a poklone bi dobijala kad god poželiš. Razmazio bih te, Nina, a sve što očekujem od tebe jeste nežna podatnost. Imaš to u sebi, lutkice, i nemoj da protračiš tu lepotu. Dopusti mi da uživam u njoj, na obostrano zadovoljstvo.“

Branislav zvuči kao da je očaran mnome, kao da nikad dosad nije imao lepu i mladu ženu i čini mi se da bi ispunio svako svoje obećanje. Međutim, to u meni uskovitla užas koji me u trenu zaledi. Za tim dođe i misao da ću odbijanjem ostati ovo što sada jesam, da ovo možda nije moja poslednja prilika za veliki uspeh i da je ipak najvažnije da zadržim imidž poslovne žene. Pa makar i one koja gubi. Da sam želela da budem starleta, ne bih toliko učila i gladovala zbog master studija iz oblasti poslovnog prava.

„To ne mogu i nadam se da me nećete pogrešno shvatiti. Vi ste izuzetno privlačan muškarac i verujem da žene uživaju pored vas. Međutim, ja nisam ovde kako bih tražila i našla užitak. Želim posao, želim da radim i želim karijeru. Želim i da mi savest bude čista. A to neću imati ako izgubim samopoštovanje. Dakle, dvadeset procenata više u odnosu na sadašnjeg ponuđača jeste ono što mogu da ponudim u ime svog klijenta i to je jedina ponuda o kojoj vi i ja možemo da razgovaramo.“

Branislav Rekovac je iznenada uronio u svoju fotelju i za tren se iz očaranog ljubavnika transformisao u ozbiljnog poslovnog čoveka. Onog čije sam vreme protračila.

Dok čkilji u mene palcem nervozno trljam ugao fascikle spremna da čujem odbijanje, ali i uvrede pre nego što odem.

„Sviđate mi se, Nina“, kaže napokon. „Žene koje krenu vašim putem, retko sebi priušte ovo što ste vi upravo uradili, a posebno u poslovanju sa mnom. To mi govori da niste

obična žena. Voleo bih da radite za mene i ova ponuda, naravno, isključuje prethodnu. Neću lagati, voleo bih da prihvatite obe, ali ako vi to ne želite, poštovaću vaš stav. Možda, kad me bolje upoznate, promenite mišljenje.“

„Ne mogu da radim za vas jer sam nedavno otvorila sopstvenu agenciju, ali mogu da sarađujem sa vama. Naravno, pod uslovom da sklopimo posao zbog koga sam trenutno u vašoj kancelariji.“

Ne znam odakle mi snaga da se postavim kao ravnopravan pregovarač, ali tako zvučim i sviđa mi se.

„Može, ali i ja imam svoje uslove.“

„Recite.“

„Prihvaćiću da poništim tender i tako dam šansu Holanđanima, ali pod uslovom da mi obećate da ću moći da računam na vaše pravne usluge po privilegovanim cenama. Takođe, ne želim da poreknete ukoliko se pročuje da ste mi ljubavnica.“

„Zašto mislite da će se tako nešto pročitati?“

„To sam već objasnio. Ne postoji lepa žena u mom okruženju koja nije makar jednom završila u mom krevetu. Vi ćete biti izuzetak i dovoljno je što nas dvoje to znamo. Ostali nek veruju suprotno. Ta priča će vam, siguran sam, doneti još poslova, ali i nepriстойnih ponuda. Međutim, na vama je da se izborite s tim, a imam utisak da ćete dobro plivati u svetu ajkula. Uzmite ili ostavite, Nina.“

Mogu to da podnesem, kažem sebi. Baš me briga šta će drugi pričati. Od njihovog lepog mišljenja nemam ništa, a ovo je prilika da se dokažem u poslu. Branislav Rekovac mi nudi ulazak u višu poslovnu ligu, a to ima svoju cenu. Sve dok sam pred sobom čista ne treba da se brinem.

„Ako je vaša ponuda ozbiljna i nema skrivene motive, rado ću je prihvatiti“, kažem kad tišina postane neprijatna.

„Dajte mi ponudu koju ste doneli i odmah pozovite Todo- rovića da dogovorimo sastanak o uslovima tendera. Procenat koji ste ponudili ostaje. Zapravo, neka bude dvadeset i jedan jer ću *IRM-u* morati da vratim depozit s kamatom, a ne volim kad imam nepredviđene troškove. Nakon toga vas vodim na ručak da proslavimo početak naše saradnje. Moraćete da mi dozvolite makar toliko.“

„Vrlo rado“, kažem, iz fascikle izvučem ponudu s blan- ko procentom i iskreno se osmehnem prvi put nakon dugo vremena.

Nisam glupa da poverujem da mi je ovaj korak doneo sve što želim i da će sve biti lako kako sad zvuči, ali konačno mogu da dopustim sebi nešto što do sada nisam mogla – nadu da sam napokon zakoračila u bolje sutra.